

Arrest

nr. 254 658 van 18 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het volgende feitenrelaas correct voor in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Driouch op X. Verzoeker diende op 30.10.2014 een aanvraag in voor het bekomen van een visum kort verblijf (type C) in functie van zijn schoonzus mevr. H. H. Dit visum werd hem geweigerd op 06.11.2014. Verzoeker is vervolgens op een onbekend tijdstip het Rijk binnengekomen.

Op 11.06.2017 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied uiterlijk op 18.06.2017 te verlaten (bijlage 13).

Op 03.05.2018 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 04.05.2018 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied uiterlijk op 04.08.2018 te verlaten (bijlage 13).

Op 04.05.2018 werd aan verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) betekend.

Op 26.06.2019 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar wegens drugsfeiten.

Op 21.01.2021 nam de gemachtigde de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing die op 22.02.2021 aan verzoeker betekend werd.

Op 21.01.2020 besliste de gemachtigde de Staatssecretaris voor Asiel en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 22.02.2021 heeft verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schorsings- en annulatieberoep ingediend tegen de voormelde beslissing.

Dit beroep is nog hangende en gekend onder het rolnummer X.

Op 05.02.2021 werd verzoeker gerepatriëerd naar Marokko."

Op 21 januari 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder de vorm van een bijlage 13septies.

Dit is de bestreden beslissing, met kennisgeving op 22 januari 2021, met volgende redengeving:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan verdovende middelen-deelneming aan vereniging, cannabis en aan poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 26.06.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Uit het vonnis van de rechtbank te Turnhout blijkt dat betrokkene in de periode van 01.12.2017 tot en met 14.08.2013 te Geel deel uitmaakte van een vereniging die zich bezig hield met de invoer, uitvoer, vervoer, verkoop, het te koop aanbieden, het afleveren en leveren van verdovende middelen. Verder blijkt nog dat vereniging opereerde vanuit Spanje op basis van postpakketten die afgeleverd werden in België op het adres : (...).

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidend motief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De beklaagden hebben elk op hun manier hun medewerking verleend aan het telen

van cannabis. Zij brachten daardoor de openbare veiligheid in gedrang. Financiële motieven liggen aan de basis van hun crimineel handelen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een inreisverbod van 3 jaar, hem ter kennis gebracht op 04.05.2018.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 21 maanden in België te verblijven (zie interview met een verbindingssambtenaar op 06.12.2019).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 04.05.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan verdovende middelen- deelneming aan vereniging, cannabis en aan poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 26.06.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Uit het vonnis van de rechtbank te Turnhout blijkt dat betrokkene in de periode van 01.12.2017 tot en met 14.08.2018 te Geel deel uitmaakte van een vereniging die zich bezig hield met de invoer, uitvoer, vervoer, verkoop, het te koop aanbieden, het afleveren en leveren van verdovende middelen. Verder blijkt nog dat vereniging opereerde vanuit Spanje op basis van postpakketten die afgeleverd werden in België op het adres : (...).

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidend motief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De beklaagden hebben elk op hun manier hun medewerking verleend aan het telen van cannabis. Zij brachten daardoor de openbare veiligheid in gedrang. Financiële motieven liggen aan de basis van hun crimineel handelen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op 06.12.2019 met de migratieambtenaar, in België te verblijven sinds 21 maanden, niet meer in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Verder verklaarde hij geen duurzame relatie en minderjarige kinderen in België te hebben, maar hij spreekt wel van een broer, genaamd O. A., die in België zou verblijven en tevens recht op verblijf heeft. Voorts heeft hij geen redenen om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Bovendien ondertekende hij op 06.12.2019 een vrijwillige vertrekverklaring. Uit het gevangenisdossier blijkt dat hij op regelmatige tijdstippen virtueel contact heeft met O. M. (bezoek door de gevangenis werd niet toegestaan) en dat zijn broer, O. A. af en toe eens op bezoek komt. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan

ook niet aannemelijk. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 23.03.2020 blijkt bovendien dat de betrokkene wil terugkeren naar zijn land van herkomst Marokko. Attestering geeft aan dat hij er terecht kan bij zijn moeder en dat hij tewerkgesteld kan worden in een horecazaak. Het administratief dossier bevat dan ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij op 07.07.2014 een aanvraag had ingediend voor een visum kort verblijf met als motief familiebezoek. Als referentiepersoon werd H. H. (schoonzus) opgegeven, verblijvende te Geel, (...) 132/B00. Dit visum kort verblijf werd hem geweigerd op 06.11.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan verdovende middelen-deelneming aan vereniging, cannabis en aan poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 26.06.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Uit het vonnis van de rechtbank te Turnhout blijkt dat betrokkene in de periode van 01.12.2017 tot en met 14.08.2018 te Geel deel uitmaakte van een vereniging die zich bezig hield met de Invoer, uitvoer, vervoer, verkoop, het te koop aanbieden, het afleveren en leveren van verdovende middelen. Verder blijkt nog dat vereniging opereerde vanuit Spanje op basis van postpakketten die afgeleverd werden in België op het adres : (...).

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld.

Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De beklaagden hebben elk op hun manier hun medewerking verleend aan het telen van cannabis. Zij brachten daardoor de openbare veiligheid in gedrang. Financiële motieven liggen aan de basis van hun crimineel handelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 21 maanden in België te verblijven (zie interview met een verbindingsambtenaar op 06.12.2019).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 04.05.2013. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op 06.12.2019 met de migratieambtenaar, in België te verblijven sinds 21 maanden, niet meer in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Verder verklaarde hij geen duurzame relatie en minderjarige kinderen in België te hebben, maar hij spreekt wel van een broer, genaamd O. A., die in België zou verblijven en tevens recht op verblijf heeft. Voorts heeft hij geen redenen om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Bovendien ondertekende hij op 08.12.2019 een vrijwillige vertrekverklaring. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 23.03.2020 blijkt bovendien dat de betrokkene wil terugkeren naar zijn land van herkomst Marokko. Attestering geeft aan dat hij er terecht kan bij zijn moeder en dat hij tewerkgesteld kan worden in een horecazaak. Het administratief dossier bevat dan ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op in haar nota met opmerkingen:

"2.1 Exceptie van onontvankelijkheid – gebrek aan belang

De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het door hem ingediende annulatieberoep.

Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot schorsing /nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie R.v.St. nr. 69.601, 14.11.1997, T.B.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Opdat verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 05.02.2021 zonder verzet is vertrokken. Aldus heeft de bestreden beslissing volledige uitvoering verkregen en is deze beslissing uit het rechtsverkeer verdwenen.

Zodoende kan enkel worden vastgesteld dat verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij haar annulatieberoep (zie ook R.v.V. nr. 42.279 van 26 april 2010).

Zie ook:

"Aangezien de verzoekende partij op 21 december 2015 het Belgisch grondgebied heeft verlaten, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De argumentatie van de verzoekende partij dat het beroep niet zonder voorwerp is geworden maar dat zij geen belang heeft bij haar beroep, kan niet worden gevolgd. Zij erkent dat de bestreden beslissing werd uitgevoerd doch meent dat zulks echter niet inhoudt dat de bestreden beslissing hierdoor uit het rechtsverkeer verdwijnt. Zij brengt echter geen enkele concreet argument aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de bestreden beslissing toch nog aanwezig blijft in het rechtsverkeer, ook al werd ze uitgevoerd. De Raad is van oordeel dat het beroep zonder voorwerp is geworden en dat de vraag naar het belang van de verzoekende partij of naar de juistheid van de beschikking, zich dan ook niet meer opdringt." (R.v.V. nr. 159.985 dd. 14.01.2016)

Volledigheidshalve merkt de verweerder nog op dat een onrechtstreeks belang, zo bv. gekoppeld aan een vordering tot schadevergoeding voor de gewone rechter, geen belang is dat verbonden is aan de nietigverklaring of aan het doen verdwijnen van de bestreden beslissingen uit de rechtsorde maar een belang dat er uitsluitend in bestaat een middel gegrond te horen verklaren (RvS 18 april 2005, nr. 143.292).

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk, bij gebreke aan een actueel belang."

2.2. De verzoeker stelt hierover in het verzoekschrift:

"Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt

aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Verzoeker verkreeg een inreisverbod van tien jaar opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 21.01.2021. Door de verzoekende partij werd tegen dit inreisverbod een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dan wel de beslissing tot afwezigheid van een termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven, dan moet worden vastgesteld dat er helemaal geen "beslissing tot verwijdering" meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer. In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen "beslissing tot verwijdering" meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft om deze redenen een belang bij de vordering, daar hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing verschaft bovendien aan de verzoekende partij enig voordeel, waardoor dit dus een nuttig effect kan sorteren."

2.3. Vastgesteld wordt dat de verzoeker een inreisverbod werd opgelegd ten belope van tien jaar, waartegen de verzoeker beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer RvV 257 331. Dit inreisverbod is een *accessoire* beslissing van de thans bestreden beslissing. De verzoeker stelt correct dat indien huidige beslissing wordt vernietigd, ondanks de uitgevoerde repatriëring, de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd. In die mate heeft verzoeker nog belang bij haar beroep.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 EN 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING”

Verzoeker geeft de volgende toelichting bij zijn middel:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. De verzoekende partij wijst er in eerste instantie op dat in de bestreden beslissing wordt bevestigd dat verzoeker verschillende familieleden in België heeft wonen met wie hij een band heeft.

Er wordt bevestigd dat verzoeker op regelmatige tijdstippen virtueel contact heeft gehad met zijn broer M. O. en dat zijn andere broer A. O. af en toe bij verzoeker op bezoek is gekomen tijdens zijn detentie.

Overigens diende verzoeker op 7 juli 2014 tevens een aanvraag in tot bekomen van een visum kort verblijf met als motief familiebezoek. Als referentiepersoon werd toen mevrouw H. H. (de schoonzus van verzoeker) opgegeven.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing vervolgens onderzocht of er sprake is van een “gezinsleven” in de zin van het EVRM. Daartoe oordeelt de gemachtigde dat het niet zou aangetoond zijn dat verzoeker afhankelijk zou zijn van zijn familieleden in het kader van het begrip “gezinsleven”. Er wordt echter niet onderzocht in welke mate de bestreden beslissing een (gerechtafdigde) inbreuk zou uitmaken op het privéleven van verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “familie- en gezinsleven”, noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 93).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Er wordt bevestigd in de bestreden beslissing dat verzoeker op regelmatige tijdstippen virtueel contact heeft gehad met zijn broer M. O. en dat zijn andere broer A. O. af en toe bij verzoeker op bezoek is gekomen tijdens zijn detentie. Overigens diende verzoeker op 7 juli 2014 tevens een aanvraag in tot bekomen van een visum kort verblijf met als motief familiebezoek. Als referentiepersoon werd toen mevrouw H. H. (de schoonzus van verzoeker) opgegeven. De verzoekende partij stelt hierom dat er ten onrechte geen belangenafweging werd gemaakt door de gemachtigde ten aanzien van zijn privéleven in België.

Hieruit volgt een schending van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. De verzoekende partij wijst vervolgens op dat in de gemaakte beoordeling door de gemachtigde in de bestreden beslissing er niet op een zorgvuldige wijze rekening werd gehouden met de vaststellingen (ten voordele van verzoeker) die werden gemaakt door de strafuitvoeringsrechtbank.

Op 23 maart 2020 werd een vonnis geveld tot toekenning van de voorlopige invrijheidstelling van verzoeker met het oog op verwijdering van het grondgebied (dit vonnis bevindt zich in het administratief dossier).

Door de strafuitvoeringsrechtbank wordt overwogen dat verzoeker één veroordeling uitzet wegens inbreuken op de drugswetgeving en deelneming aan vereniging. Het gaat om de eerste detentie van verzoeker. Er wordt vastgesteld dat verzoeker in Marokko welkom is bij zijn moeder en tewerkgesteld kan worden in een horecazaak. Dit wijst erop dat verzoeker voldoende stabiliteit zal hebben, zowel inzake huisvesting als inzake werkgelegenheid.

Voorts wijst er strafuitvoeringsrechtbank erop dat verzoeker maandelijkse afbetalingen van 75 euro verricht voor het afbetalen van de gerechtskosten. Hierdoor had hij op datum van 12 maart 2020 (de datum waarop de zitting heeft plaatsgevonden) een bedrag van 450 euro afbetaald. Verzoeker gaf ook aan de betalingen te zullen verderzetten naar de toekomst toe, hetgeen erop wijst dat verzoeker zich positief engageert.

Door de strafuitvoeringsrechtbank wordt besloten dat: “mits naleving van de opgelegde voorwaarden zijn er immers voldoende waarborgen om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het last vallen van de slachtoffers”.

4. De gemachtigde is, gelet op artikel 8 EVRM, artikel 7 Vreemdelingenwet en artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting, gehouden om met deze elementen rekening te houden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Deze elementen pleiten in het voordeel van verzoeker.

Daarentegen blijkt dat de gemachtigde slechts aanhaalt in de motivering van de bestreden beslissing dat: “Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 23.03.2020 blijkt bovendien dat de betrokkene wil terugkeren naar zijn land van herkomst Marokko. Attestering geeft aan dat hij er terecht kan bij zijn moeder en dat hij tewerkgesteld kan worden in een horecazaak” (stuk 1, pagina 1).

Uit de gegeven motivering blijkt dat de gemachtigde deze elementen slechts overweegt in de beoordeling of verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst, Marokko. Dit blijkt ook uit de navolgende zin: “Het administratief dossier bevat dan ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM” (stuk 1, pagina 1).

Daarentegen blijkt niet dat deze vastgestelde elementen door de strafuitvoeringsrechtbank werden betrokken door de gemachtigde op de vraag in welke mate verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetgeen hem wordt verweten in de bestreden beslissing.

Door de strafuitvoeringsrechtbank wordt overwogen dat verzoeker één veroordeling uitzet wegens inbreuken op de drugswetgeving en deelneming aan vereniging. Het gaat om de eerste detentie van verzoeker. Er wordt vastgesteld dat verzoeker in Marokko welkom is bij zijn moeder en tewerkgesteld kan worden in een horecazaak. Dit wijst erop dat verzoeker voldoende stabiliteit zal hebben, zowel inzake huisvesting als inzake werkgelegenheid.

Voorts wijst er strafuitvoeringsrechtbank erop dat verzoeker maandelijkse afbetalingen van 75 euro verricht voor het afbetalen van de gerechtskosten. Hierdoor had hij op datum van 12 maart 2020 (de datum waarop de zitting heeft plaatsgevonden) een bedrag van 450 euro afbetaald. Verzoeker gaf ook aan de betalingen te zullen verderzetten naar de toekomst toe, hetgeen erop wijst dat verzoeker zich positief engageert.

Door de strafuitvoeringsrechtbank wordt besloten dat: “mits naleving van de opgelegde voorwaarden zijn er immers voldoende waarborgen om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het last vallen van de slachtoffers”.

Deze vastgestelde elementen door de strafuitvoeringsrechtbank dienen betrokken te worden door de gemachtigde in de gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing.

Hieruit volgt een schending van artikel 8 EVRM, artikel 7 en 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het door verzoeker eveneens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM.

3.3. Verzoeker wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker betwist het motief in de bestreden beslissing niet dat hij op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, met name een geldig visum. Het is evenmin betwist dat aan verzoeker in deze situatie in beginsel in toepassing van voormelde wetsbepaling een bevel moet worden afgegeven om het grondgebied te verlaten, althans voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor de repatriëring op 5 februari 2021 een verklaring van vrijwillig vertrek had ondertekend.

In dit verband wijst verzoeker op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en op artikel 8 van het EVRM en beroept hij zich op een privéleven en de band die hij heeft met verschillende familieleden die in België wonen, waaronder zijn broers M.O. en A.O. en een schoonzus.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM luidt verder:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verzoeker heeft nooit een legaal verblijf gekend in dit land. In een dergelijke situatie kan enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

In dit geval beschrijft de verzoeker als zijnde zijn familie, broers en schoonzus, die woonachtig zijn in België.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De verzoekende partij toont niet aan een kerngezin te vormen met zijn broers of schoonzus die beschermingswaardig is door artikel 8 van het EVRM en toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met hen aan. Dit klemmt nog meer nu uit het vonnis van 26 juni 2019 van de correctionele rechtbank te Turnhout blijkt dat verzoekers broer A. O. samen met verzoeker het misdrijf pleegde.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker verklaarde vrijgezel te zijn, dat zijn moeder in Marokko woont (zie eerste verhoor van 19 november 2018 dat verzoeker weigerde, maar zich versprak) en verschillende broers heeft die in België wonen. De verzoeker verklaarde geen kinderen te hebben.

Ter gelegenheid van het gehoor en het invullen van de vragenlijst op 6 december 2019 verklaarde verzoeker op dat ogenblik 21 maanden in België te zijn, voordien 1 jaar in Malaga en dat hij geen redenen heeft om niet terug te keren naar Marokko (eigen onderlijning). Hij stelt geen duurzame relatie te hebben en contact te hebben met zijn broer. Verzoeker verklaarde terug naar Marokko te willen gaan.

Deze verklaringen staan haaks op hetgeen wordt voorgehouden in het middel.

Het gezinsleven of familieleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM niet geschonden.

Verzoeker voert aan dat diens privéleven niet werd onderzocht. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker, ondanks het horen, geen enkel element kenbaar maakte over zijn privéleven en overigens ook geen concrete elementen over zijn privéleven te kennen geeft in het middel. Gelet op de verklaring van verzoeker dat hij geen redenen heeft om niet terug te keren, diende de verwerende partij geen verder onderzoek te verrichten.

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht inhouden maar slechts een onderzoeksplicht. Vastgesteld wordt dat verzoeker de schending van zijn privéleven, dat overigens zich voor een groot deel in de gevangenis afspeelde, niet aantoonde.

Bijgevolg is artikel 8 van het EVRM niet geschonden.

Evenmin kan vastgesteld worden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden. Verzoeker verklaarde geen ziekte te hebben. Hij heeft geen kinderen.

3.4. In een volgend onderdeel meent verzoeker dat onzorgvuldig werd gehandeld doordat geen rekening is gehouden, of niet afdoende, met de vaststellingen in het vonnis van 23 maart 2020 van de strafuitvoeringsrechtbank. Verzoeker verwijst naar het besluit van de strafuitvoeringsrechtbank dat stelt indien de opgelegde voorwaarden worden nageleefd er voldoende waarborgen zijn om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige feiten en het lastig vallen van de slachtoffers.

Wat verzoeker onder punt 3 van zijn verzoekschrift stelt, zijnde de bespreking van de inhoud van het kwestieus vonnis, is correct.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat wordt gesteld dat er waarborgen zijn mits verzoeker de voorwaarden naleeft. Eén van de voorwaarden is dat verzoeker het Belgische grondgebied effectief zal verlaten tenzij hij in orde is met de Belgische verblijfsreglementering. De Raad ziet dan ook niet in hoe de bestreden beslissing geen rekening zou houden met de besluitvorming van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank.

Verder staat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vrij rekening te houden met de elementen die voor hem determinerend zijn.

Waar verzoeker meent dat geen rekening is gehouden met de elementen van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank in het kader van de beoordeling in welke mate verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gaat verzoeker voorbij aan het volgende motief in de bestreden beslissing:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan verdovende middelendeelneming aan vereniging, cannabis en aan poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 26.06.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar. Uit het vonnis van de rechtbank te Turnhout blijkt dat betrokkene in de periode van 01.12.2017 tot en met 14.08.2018 te Geel deel uitmaakte van een vereniging die zich bezig hield met de invoer, uitvoer, vervoer, verkoop, het te koop aanbieden, het afleveren en leveren van verdovende middelen. Verder blijkt nog dat vereniging opereerde vanuit Spanje op basis van postpakketten die afgeleverd werden in België op het adres : (...).

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld.

Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De beklaagden hebben elk op hun manier hun medewerking verleend aan het telen van cannabis. Zij brachten daardoor de openbare veiligheid in gedrang. Financiële motieven liggen aan de basis van hun crimineel handelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.”

Dit motief is juist, vindt steun in het administratief dossier en bevat een correcte, niet kennelijk onredelijke beoordeling. Ook het correctioneel vonnis van 26 juni 2019 stelt dat het misdrijf, druggerelateerd, een ernstige en ontwrichtende impact heeft op de samenleving, dat de ernst van het misdrijf wordt verzaamd door het lucratief karakter en de georganiseerde wijze van handelen en het grensoverschrijdend karakter van het samenwerkingsverband. Er wordt zelfs geoordeeld dat opschorting, uitstel en probatie een onvoldoende sterk signaal zouden zijn omdat deelname aan deze activiteiten in geen enkele omstandigheid kan worden getolereerd (zie pagina's 16 en 17). De bestreden beslissing stelt juist dat door de maatschappelijke impact van de feiten verzoekers gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker gaat voorbij aan het gegeven dat de bestreden beslissing niet alleen werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, maar ook op grond van artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de bestreden beslissing kan genomen worden indien de betrokkene het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod, *in casu* het eerste opgelegde inreisverbod van drie jaar, ter kennis gebracht op 4 mei 2018. Ook deze redengeving volstaat om de bestreden beslissing te nemen.

3.5. Besluit

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig concreet en relevant gegeven dat voorlag bij het bestuur ten onrechte geen rekening is gehouden. Het betoog laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met miskennis van de wet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN